N:r 14—15. Årg. 16. 15 Juli—1 Aug. 1911. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: *»Sinim», Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: »Varen fullkomliga». — Bibelns studium bland orientens studenter. — Välgörenhet i det gamla kulturlandet Kina. — Missionärsbarnens hem i Dufbo. — Från missionsfältet. — Personliga meddelanden. — K. F. U. M.-verksamhet. — Vårmöte i Tungchowfu. — En söndag i Hancheng. — Bilder från verksamheten. — Jesu Kristi testamente. — Förtegat mitt namn. — De fåkunniga behöfva icke fara vilse. — Brefafdelningen. — Hvad hon kunde, det gjorde hon. — Skomakargossen, som blef missionär (berättelse för våra små missionsvänner). — Evangeliska Fosterlandsstiftelsen. — Ett glädjande tidstecken. — Hvad en koreansk kvinna fått utföra. — Kommen och sen Guds verk. — En frukt af Edinburgkonferensen. — En kinesisk kvinna som missionär. — Herren är trofast. — Från Korea. — Redovisning. — Annons.

"Varen fullkomliga".

Anteckningar efter ett föredrag af herr Joh. Hedengren vid samkväm å Hushållsskolan aftonen före årsmötet.

Som en inledning ber jag att få anföra tre bibelställen. *Först* det märkliga ordet: »Varen för den skull I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig» (Matt. 5: 48).

Vi vilja nu i egenskap af missionsvänner ställa oss inför detta ord utan att pruta af en tum därpå. Helt visst skall det icke gå oss bättre, än att vi blifva mycket förödmjukade inför Herren, och en hvar af oss måste nog säga: »Herre, förlåt mig mina synder, hela du mina brister»!

Det andra ordet är detta: »Jag är vinträdet, I ären grenarna» (Joh. 15: 5). Just i det innerliga samband, som råder mellan vinträdet Kristus och oss som grenar, hafva vi vår fullkomning. Är stammen fullkomlig, så blifva grenarna fullkomliga; äro grenarna fullkomliga, så blifva kvistarne fullkomliga; och äro kvistarna fullkomliga, så frambringa de en fullkomlig frukt. När vi ställas inför ett sådant ord som det förut anförda: »Varen fullkomliga», så är det utan tvifvel Guds mening att få oss i en sådan ställning till vår Herre Jesus Kristus, det ädla vinträdet, att hans eget lif flödar in i oss. Då kunna vi bära frukt, honom till behag. Häromdagen skulle en häck flyttas vid mitt nuvarande hem. Innan plantorna nedsattes på sin nya plats, måste de klippas. En erfaren trädgårdsmästare begagnade saxen. Men så han klippte! »Tar han då inte alldeles för mycket?» tänkte jag, ty emellanåt klippte han bort hvarje gren, hvarje utskjutande kvist, tills blott den nakna stammen och den kraftiga roten voro kvar. Men han visste, att just i stammen fanns kraft nog att skjuta grenar, kvistar och blad, m. m. Nu ser man redan de nya skotten från stammen, och jag har lärt mig en läxa: Hvad är det, som utgör vår fullkomning, om icke just det, att den ädla stammen frambringar grenar och kvistar, som kunna bära frukt, fullkomlig frukt? Och detta sker, då vi blifva stilla inför Herren och mottaga af Jesu fullhet och fullkomlighet.

Jag minns, när jag först började fatta innebörden af det ordet: »Såsom grenen icke kan bära frukt af sig själf, med mindre han förblifver i vinträdet, så icke heller I, med mindre I förblifven i mig.» I trädgården till mitt barndomshem fanns bland annat ett gammalt päronträd. Hvarje morgon under frukttiden brukade vi barn plocka upp de nedfallna, goda päronen. Härvid märkte jag, att bland dessa lågo på marken äfven små förtorkade grenar och kvistar. De hade hvarken blad eller frukt. När Herren började få tillämpa sina sanningar på mitt hjärta, fördes mina tankar tillbaka till detta träd och dess kvistar, och jag sade till mig själf: »De grenar, som sitta fast i trädet, kunna bära goda frukter, men de, som blifvit lösslitna därur, kunna aldrig bära frukt; de duga endast till bränsle.» I detta ord: »Jag är vinträdet, I ären grenarna,» ligger alltså både en allvarlig uppfordran och en innerlig uppmuntran att förblifva i Herren Jesus, i hvilken vi äro fullkomliga.

För det tredje vilja vi stanna inför Jesu ord i Joh. 7: 38: »Den som tror på mig, af hans lif skola, såsom Skriften har sagt, flyta strömmar af lefvande vatten». Huru ser då en ström eller bäck ut i sig själf? Jo, kanske som en mörk, stenig fåra eller en bädd af slam och gyttja utan behag eller skönhet, ända tills vattnet brusar ned om våren. Likaledes har en källa i och för sig intet behag. Kanske bildas hon af en klippränna eller ett hål i marken; allt sitt lif och sin rikedom får hon genom det friska källsprånget, den porlande källådern. Om vi fasthålla detta, behöfva vi ej förskräckas inför

sådana stora ord som dessa: »Varen ock I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig». I stället må vi bedja, att något af samma friska källsprång, som flödar fram ur Guds hjärta, må få rum äfven i våra hjärtan; då våga vi under ödmjukhet men dock med frimodighet höra den uppmaningen: »Varen ock I fullkomliga,» o. s. v.

— — — — — — — — — — — — — — —

Jag läste nyligen ett nummer af den engelska tidningen »Life of Faith». Den innehöll en redogörelse för världsmissionskonferensen i Edinburg, och där anfördes bland annat följande ord af en talare: »För tillfället är kanske den brist, som trycker våra hjärtan mest, bristen på missionärer». Är det icke så äfven i vår mission? Endast två tredjedelar af våra missionärer äro kvar på missionsfältet. En tredjedel af dem äro hemma trötta, utarbetade, i högsta behof af hvila. Min tanke går särskildt till vår broder Verner Wester, där han står så ensam på sin station. Hans hustru har gått hem till Gud, hans lille gosse likaså, och nu är han äfven utan någon landsman vid sin sida. Må vi särskildt tänka på honom i det aflägsna, främmande landet! Om jag ej missminner mig, finnes f. n. *ingen missionär alls* på Mienchih station. Hvad betyder detta? Jo, att det är brist på personliga krafter. Vid förra årsmötet hade jag ur vår missionstidning hopsamlat våra syskons nödrop från Kina angående nya personliga krafter. Redan då var det ett rop, som hördes och kändes. Men kunna vi väl nu förstå våra syskons djupa längtan efter hjälp, då de stå så ensamma därute?

Det ställes i våra dagar med rätta stora fordringar och förhoppningar på missionärerna, att de må kunna motsvara de nya kraf, som de öppnade dörrarna både i Kina och andra länder ställa på evangelii budbärare. Och från den synpunkten sedt måste vi säga, att endast det bästa är godt nog, och att hemförsamlingen är skyldig försaka de bästa personliga krafter, som den äger, men å andra sidan vill jag till uppmuntran för missionsvänner och ödmjuka missionärskandidater anföra ett annat yttrande vid samma konferens. På tal om missionärernas utbildning yttrade en biskop Ridley: »Begär icke af dem allt för mycket i intellektuellt hänseende, ty Gud kan mången gång mana fram en liten okänd David, som slår Goliat, och låta en helt ringa person utföra ett stort arbete, som måhända ingen af dem, på hvilka man ställt de största förhoppningarna, kan utföra». Och så rådde han missionens vänner att bedja Gud gifva de *rätta* arbetarna.

Det är just, hvad äfven vi böra göra. Att få de *rätta, af Gud gifna* missionärerna utsända, är i denna stund den maktpåliggande frågan äfven för oss.

Från den omnämnda konferensen ber jag få anföra ännu något. Det är de uttryck af enheten i Kristus, som där förnummos. En talare sade: »Må vi ej ur Jesu Kristi församling utstryka någon, som älskar Jesus!» Ett sådant ord vid ett sådant tillfälle och i en sådan församling har sin stora betydelse. Börjar ej Jesu Kristi innerliga bön om de troendes enhet att mer och mer gå i uppfyllelse? Och ju mer detta sker, dess förr skall världen i stort och hednavärlden särskildt förstå, att Jesus Kristus är sänd af Gud till världens Frälsare. Ett ännu kraftigare uttryck för denna enhet, särskildt inom den missionerande kristenheten, gafs genom tillsättande af en s. k. fortsättningskommitté, bestående af 35 personer från skilda kyrkosamfund och från skilda länder, och som fått på sig lagdt att söka realisera något af de stora tankar, som uttalades vid konferensen. Det är meningen, att nämnda fortsättningskommitté framdeles skall öfvergå uti en »världsmissionskommitté för samverkan i gemensamma intressen på hela det protestantiska världsmissionsfältet.» Tydligare än någonsin se vi Jesu sista stora befallning sättas i verket: »Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar.»

Sådant må ju i sanning glädja och uppmuntra oss.

Och ändå nödgas jag anföra ett annat yttrande, som fälldes i Edinburg af en skotsk professor, och som må gälla som ett gif akt äfven för oss.

Han sade med hänsyn till de stora möjligheter, som nu finnas för hednamissionen: »Vi kunna ej hoppas att bedrifva detta arbete med kraft, så länge tillståndet inom den kristna hemförsamlingen ej är bättre.» Och så bifogade han följande sorgliga upplysning: »Inom det kyrkosamfund, som jag tillhör, finnas omkring 1,700 församlingar. Af dessa ökas kanske halfva antalet med en enda medlem om året; de andra med *ingen*.»

Någon har sagt, att det största hindret för världens evangelisering ligger just hos *hemförsamlingen*, och att hon ej är vuxen de stora uppgifter, som ligga framför henne i hednavärlden.

Må den fordran och de förhoppningar, som Gud i detta hänseende ställer på oss, tränga sig så in på våra hjärtan, att vi icke kunna resa hem från denna årshögtid och vara försumliga!

Men hvilka äro då de medel, vi hafva att begagna? Jo, aposteln Paulus besvarar denna fråga i 2 Kor: 10: 4 så: Våra stridsvapen äro icke köttsliga utan mäktiga inför Gud att nedslå fästen. Först och främst äro dessa medel *bönen* och *Guds ord*. Jag hoppas vi alla i någon mån äro bedjare men fruktar, att många af oss äro *försumliga* sådana. Vi erfara stundom en särskild Guds Andes maning att kämpa i bön för Guds rikes framgång i ett eller annat hänseende. Må vi då ej svara: »Jag har icke tid» eller »jag orkar icke»! Vi äro då lika lärjungarna i örtagården, som vid det mest kritiska tillfället i deras Mästares lif — somnade. Jag fruktar, att till mer än en bland oss måste Herren Jesus understundom säga sitt mildt förebrående: »Förmådden I då icke vaka en enda timme med mig?» Må vi ej vara »sviksamma» som Efraims båge, som nekade att göra tjänst, just då pilen skulle flyga!

Må vi också flitigt begagna Guds ord! — Det är min och jag tänker allas eder erfarenhet, att ju flitigare och mer omfattande vi begrunda Guds ord, desto mer »material» har Guds Ande till sitt förfogande, då han för våra hjärtan skall förhärliga Kristus.

Jesus själf fostrades för sitt höga frälsarekall därigenom, att den Helige Ande, med hvilken han

blifvit döpt, gjorde det Gamla testamentets skrifter allt mera lefvande för hans själ. Så ock med apostlarna. De blefvo fyllda med den Helige Ande och kraft, när de lärde sig förstå, huru allt i skrifterna gick i fullbordan.

Äfven vi skola fostras att blifva dugliga för missionens stora verk, om vi under bön lefva af Guds ord. Låtom oss bedja därom! Amen.

Bibelns studium bland orientens studenter.

Af *C. S. Cooper.*

Bibeln börjar intaga ett allt större och betydelsefullare rum bland österns studerande ungdom. Under det sist flydda året bildades bland tre af orientens nationer inhemska kommittéer med det bestämda syftemålet att på de resp. folkens språk anordna bibelkurser och åt studenterna auskaffa biblisk litteratur.

I *Japan* blef det första resultatet af därvarande bibelkommittés verksamhet en studiekurs öfver Jesu lära rörande samfundsförhållanden, utarbetad af den japanske professorn Y. Chiba. Denna bok, som är afsedd att begagnas till leduing för mindre kretsar, är den första af detta slag, som utgifvits för japanska studenter. Den har redan följts af en annan, och f. n. är en tredje bok under utgifning.

I *Shanghai* hölls förliden höst en bibelkurs under tre dagar, besökt af 3,000 unga kinesiska studenter. För nästa läsår förberedes med stor omsorg en likuande ehuru mer omfattande bibelstudiekurs. Som unga män från nästan hela Kina studera i Shanghai, komma dessa bibelkurser i själfva verket att beröra hela landets studerande ungdom.

Under mitt besök förra året i Seoul i *Korea* fann jag, att bibeln var detta lands förnämsta bok. Det har varit förenadt med stor svårighet att förse koreanerna med tillräckligt med biblar. För några år sedan beställdes af en enda församling 20,000 ex. Nya testamenten. Utgifvandet af denna upplaga blef något fördröjdt med påföljd, att hvartenda exemplar var såldt, redan innan upplagan blifvit tryckt. Vid ett möte i Seoul såg jag 655 koreaner skrifva in sig i bibelklasser. En utbildningsklass för lärare anordnades med ett medlemsantal af 35 bildade koreaner under ledning af en framstående kinesisk lärd, Ye Sang Chai.

I Indien går det med stora steg därhän, att bibeln blir den mest värderade af alla såsom heliga ansedda böcker. Under flera år har Pandita Ramabai, sannolikt Indiens lärdaste kvinna, sysselsatt 50 arbetare på sitt eget tryckeri för utgifvande af en bibelöfversättning med förklarande noter för de 18 millioner hinduer, som tala hennes modersmål, Maratha-språket. En bramansk professor tillhörande högkasten yttrade såsom ordförande vid ett studentmöte i Lahore i norra Indien, där auditoriet utgjordes så godt som nteslutande af hinduiska, muhammedanska och parsiska studenter: »Jag har noga genomläst bibeln, icke en gång utan många gånger, och jag anser bergspredikan såsom ett af mästerstyckena i världens moraliska och religiösa litteratur. Jag vågar också påstå, att Indiens studenter bättre känna bibeln än någon af hinduernas heliga böcker.»

I betraktande af fakta sådana som dessa är det af den djupaste betydelse, att det nu finns infödda kristna män, som, stående i nära beröring med de stora bibelstudierörelserna inom Nordamerikas och Europas studentvärld, egna hela sin tid och kraft åt främjandet af ett grundligt och systematiskt bibelstudium bland Indiens, Kinas, Japans och Koreas folk.

Dessa folk äro äfven i stort behof af bibelutläggningar, skrifna på deras eget språk af män, som tillhöra deras egen nation och därför äro förtroliga med deras tänkesätt, lif och vanor. Blotta öfversättningar af västerländsk, kristlig litteratur kan icke göra tillfyllest.

Såsom en *evangeliserande* makt kommer bibeln utan tvifvel att bland nästa generation af studenter i fjärran östern få ett oberäkneligt inflytande. En gammal bramin i Kalkntta sade till mig: »Bibeln kommer att väcka Indiens samvete — detta samvete, som har slnmrat i tusentals år — Indien skall vakua upp för kristendomen.» En missionär, som arbetar bland studenterna i Kalkutta, berättade mig, att tjogtals hinduiska studenter brukade komma till honom för att erhålla en timmes bibelstudium och få samtala med honom om lifvets viktigaste frågor. Bland dessa unge män nämnde han flera, som härigenom blifvit den store Mästarens lärjungar.

I staden Alahabad i Indien omtalade en engelsman, som studerat i Oxford, att en bramansk stndent öfver ett år läst bibeln tillsammans med honom. Särskild uppmärksamhet hade egnats åt Jesu lif och lära, men direkt hade icke framhållits vikten af att personligen mottaga Kristus. Efter denna tids förlopp frågade läraren en dag sin hinduiske lärjunge: »Hvad tänker ni om Jesus Kristus?» Svaret kom långsamt men med djup betoning: »Jag anser, att Jesus Kristus var den störste man, som någonsin lefvat. Jag tror -- ja, jag vet, att han är min Frälsare.»

En mycket framstående lärd, anställd som föreståndare för en regeringens skola i Kina, och som, anmärkningsvärdt nog, fått behålla denna befattning efter sin omvändelse till kristendomen, uttryckte för mig sin önskan att genom studiet af bibeln blifva så förtrolig med kristendomens grundsatser, att han på det kinesiska språket skulle knnna skrifva en bok om betydelsen af den kristna religionen.

Gripande är det att i Korea finna kyrkor, många rymmande öfver tusen personer, som bokstafligen ända ut till dörrarna äro fyllda af män och kvinnor, hvilka alla med den största uppmärksamhet lyssna till en enkel utläggning af *bibeln.* Omfattandet af de djupa grundsatser, som denna bok innehåller, har haft till följd, att Koreas folk, såsom folk betraktadt, kanske mer än någon annan nation på jorden har genomträngts af evangelium.

Det är icke heller svårt att förutse, att bibeln, där den finner verklig ingång bland österns folk, skall visa sin kraft i det personliga lifvet. I Nagasaki i Japan var det vid en af högskolorna 50 studenter, som hvarje morgon stego upp kl. 6 för att få tillbringa en timme dels ensamma, dels tillsammans i bön och bibelstudium. Icke underligt, att det vid denna högskola rådde en ande af sällsynt djuphet och renhet. Dessa studenter hade upptäckt icke endast värdet af bibelns kunskap utan dess kraft.

Icke sällan ser man kristna hinduer studera sina biblar på tågen eller i studentpensionaten, där f. ö.

bibelklasser ofta hållas. En kristen, som höll ett dylikt, berättade, att hela anden inom detsamma hade förvandlats genom inflytandet af en bibelkrets, som samlades en dag i veckan i en af studenternas rum. Medan ännu jämförelsevis få studenter hafva kommit därhän, att de öppet mottagit kristendomen, hat själfva anden inom studentvärlden blifvit alldeles förändrad.

En kinesisk student i en af södra Kinas högskolor och ledare för en bibelkrets utmärkte sig mer än någon af de andra ledarne för sin ifver att göra bibelns sanningar lefvande för sina medstuderande. Jag frågade, hvaraf denna ifver härrörde sig, och han svarade: »Jag har under ett år studerat Jesu Kristi anda och väsen.» Denne unge man hade egnat en halftimme hvarje dag åt studiet af Kristi lif, och det välgörande intryck, hans eget lif gjorde på andra, var också märkbart.

En af de viktigaste frågorna i östern såväl som i västern är den, som rör karaktärsdaningen. Det förhåller sig verkligen, såsom en stor politisk ledare nyligen yttrat: »Hvad som i den närvarande tiden afgör folkens framgång, är, om dess medlemmar äro sanna, ärliga, rena i hjärtat.» Visst är, att ingen kan under allvarligt begrundande och böneumgänge med Gud dagligen rannsaka bibeln utan att i sitt lif börja blifva delaktig af det sinne, som var i Jesus Kristus.

Jag skall aldrig glömma ett sammanträffande med en missionens store banbrytare i Indien. Under 35 år har han offrat sig för dess folk, och ehuru han ofta måst kämpa sig igenom oerhörda svårigheter, har han bibehållit sin mildhet och glädtighet. Ja, han är vida känd för sitt kärleksfulla väsen. Jag frågade honom: »Hvad är det, som kan göra kristendomen till en verklighet bland Indiens bildade män?» Och hans svar lydde: »Män, hvilkas hjärtan äro fyllda af Guds kärlek.» Jag hade tillfälle att närvara, när denne man talade till en stor skara hinduer. Jag såg, hur han efteråt tog den ene efter den andre i handen och såg in i deras ögon. Han hade förvisso funnit den förnämsta hemligheten till världens evangelisering. Ja, hvad österns folk i denna tid behöfver, är att i de kristnas lif se förverkligadt bibelns förnämsta budskap — *Guds kärlek.*

Välgörenhet i det gamla kulturlandet Kina.

Kineserna hafva af gammalt ej blott insett behofvet och nyttan af filantropisk verksamhet utan hafva verkligen i ej ringa grad sökt afhjälpa lidande och nöd bland sitt folk samt draga försorg om sådana, som på grund af ålder eller oförmåga ej kunnat sörja för sig själfva. Men då hemmen i Kina i fråga om renlighet och sanitära förhållanden äro mycket bristfälliga, få vi ej i detta hänseende vänta oss mycket af deras välgörenhetsinrättningar. Husen äro i allmänhet så byggda, att de utestänga solljuset, och dräneringen är ytterst primitiv. Ofta finner man midt på den trånga gården en stinkande afloppskanal. För oss européer skulle det medföra stor fara för lifvet att bo i ett sådant hus, men kineserna hafva under generationer vant sig vid dylika förhållanden och synas vara oemottagliga för smittan. Ehuru vi därför ej kunna vänta att i Kina finna välgörenhetsinrättningar jämförliga med våra, är det af intresse att lära känna, hvilka principer kineserna uppställt för sitt välgörenhetsarbete, och i hvilken mån de förverkligat dem.

Den äldsta hänsyftning på välgörenhet, som förekommer i den kinesiska litteraturen, möter oss i en bok, som tillskrifves Kuan-tsi (död 645 f. Kr.), men som på goda grunder anses tillhöra en senare tid (206 f. Kr.—221 e. Kr.). Det 54 kapitlet i denna bok uppställer nio olika sätt, hvarpå välgörenhet bör bedrifvas.

1. *De gamlas vård.*

I hvarje feodalstats hufvudstad skola ämbetsmän, kallade Changlao, finnas, hvilka ha till uppgift att sörja för de gamla. Äro dessa öfver 70 år, och det blott finnes en son i huset, skall denne vara fritagen från krigstjänst vid gränsen, och hvarje kvartal skall familjen få en viss köttranson sig tilldelad. Äro de gamla på åttiotalet och ha två söner, skola bägge fritagas från krigstjänst och kött tilldelas dem hvarje månad. Äro de gamla öfver 90 år, skall hela familjen vara fri från statens tjänst och hvarje dag få kött och vin. Vid dödsfall bekostas kistan af allmänna medel. De yngre i familjen åläggas att anskaffa god mat åt de gamla. De skola tillfråga dessa, hvad de önska, och söka utfinna, hvad de tycka om. Detta är, hvad som menas med de gamlas vård.

2. *Omsorg om de unga.*

I hvarje feodalstats hufvudstad skola finnas ämbetsmän, kallade Chang-ju, hvilka hafva till uppgift att antaga sig de unga. Bland såväl den lärda klassen som de obildade finnas svaga och outvecklade barn, som ej kunna sörja för sig själfva. Finnas tre sådana barn i en familj, skall hustrun ej tvingas att åtaga sig något arbete utom hemmet. Finnas fyra, skall hela familjen vara fritagen från sådant arbete. Där fem finnas, skall familjen få särskild sköterska och understöd i mat, tillräckligt för två personer. Då de unga bli starka nog att själfva arbeta, skall understödet upphöra. Detta är, hvad som menas med omsorg om de unga.

3. *Medlidande med föräldralösa.*

I hvarje feodalstats hufvudstad skola ämbetsmän, kallade Changku, finnas, som ha vården om föräldralösa barn sig anförtrodd. Dör en skollärare och lämnar efter sig oförsörjda barn, skall den i samhället, som åtar sig vården om ett af dessa barn, få en son befriad från statens tjänst; åtar han sig två, skola två af hans söner fritagas; tar han tre, fritages hela familjen. Statens uppsyningsman skall ofta inspektera hemmen och se till, huru barnen vårdas, om de få tillräcklig föda, om de äro skyddade mot köld samt ha ett friskt eller aftärdt utseende. Under alla förhållanden skola föräldralösa barn behandlas med ömhet. Detta är, hvad som menas med medlidande med föräldralösa.

4. *Vården om vanlottade.*

I hvarje feodalstats hufvudstad skola finnas ämbetsmän, kallade Changyang, hvilkas uppgift är att ta hand om de vanlottade. De döfva, blinda, stumma, lama, sådana, hvilkas händer äro styfva och stela, med ett ord sådana, som ej kunna sörja för sig själfva, alla dessa måste genom nämnda ämbetsmäns försorg vårdas och näras. De skola förses med föda och kläder, till dess

sjukdomen är häfd eller kroppsskadan botad. Då skall ej vidare hjälp lämnas. Detta är, hvad som menas med de vanlottades vård.

5. *Giftermålsbyråns åligganden.*

I hvarje feodalstats hufvudstad skola finnas ämbetsmän, kallade Changmei, med uppgift att tjäna som förmedlare vid äktenskaps ingående. Änklingar och änkor skola, så vidt möjligt är, förenas i äktenskap. Man skall gifva dem ett möbleradt hns samt en åker. Då de lefvat tillsammans tre års tid, tillåtes mannen att lämna hemmet för att tjäna staten. Detta är giftermålsbyråns åligganden.

6. *Vården om sjuka.*

I hvarje feodalstats hufvudstad skola finnas ämbetsmän, kallade Changping, hvilka ha till uppgift att sörja för de sjuka. Är någon bland de lärda sjuk, måste läkare tillkallas för att utröna, hvad sjukdom det är. Är den sjuke öfver 90 år gammal, skall läkaren dagligen besöka honom; är han öfver 80, hvarannan; är han öfver 70, hvar tredje dag. Är han under 70 och sjukdomen lindrig, skall läkaren se till honom hvar femte dag, men är han allvarsamt sjuk, måste läkaren genast underrätta sin öfverordnade, hvilken då skall besöka den sjuke och göra allt, hvad i hans förmåga står för att hejda sjukdomens framfart. Ämbetsmännen i fråga skola ständigt göra resor i staten och träffa anstalter till hindrande af sjukdomens spridning. Detta är, hvad som menas med sjukdomars förekommande.

7. *Lindrande af fattigdomen.*

I hvarje feodalstats hnfvudstad skola finnas ämbetsmän, kallade Tongkiong, hvilka ha till nppgift att hjälpa de fattiga. Befinnes någon fattig familj vara utan tak öfver hufvudet eller någon främling sakna lifsuppehälle, skall den, som därom underrättar vederbörande ämbetsman, få belöning; men den, som hör nödrop utan att meddela det, skall straffas. Detta är, hvad som menas med lindrande af de fattigas nöd.

8. *Afhjälpande af nöden.*

Ämbetsmännen i nödhjälpsbyrån kallas Chenkuen. Under nödår är det isynnerhet arbetarne, som drabbas af nöden. Många dö t. o. m. Då är tiden inne att benåda de dömda, förlåta öfverträdarne och frikostigt utdela säd från spannmålsmagasinerna. Detta är att afhjälpa nöden.

9. *Vård om familjekrönikan.*

De ämbetsmän, som ha denna angelägenhet om hand, kallas Chiechüeh. När någon af folket eller af de lärda aflider t. ex. på stridsfältet eller genom något annat hjältedåd, skola de, som känna den aflidne, lyfta penningar hos fursten och sätta upp en minnestafla öfver den döde. Detta är att ta vård om familjekrönikan.

Dessa institutioner hafva för länge sedan upphört. Den goda viljan kan finnas äfven hos hedningar, men kraften att sätta det goda i verket saknas. Det är dock af stort intresse att af historien se, hur kineserna redan tidigt sökte på för dem egendomliga sätt lindra nöden i sitt land. Det låter oss också ana, hur de komma att ställa sig till sociala spörsmål, när kristendomens anda får makt öfver dem.

Missionärsbarnens hem vid Dufbo.

Det är verkligen påbörjadt! I arla morgonstunden den 16 juni togos de första spadtagen. Ett par timmar senare samlades en liten grupp missionärer och missionärsbarn på stället för att gemensamt få tacka och lofva Gud och nedbedja hans välsignelse öfver detta företag.

»Om Herren icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som bygga därpå.» Så erinrades vi ur den 127 psalmen och vidare ur samma psalms 3:dje vers: »Se, barn äro en Herrens gåfva.» Var det icke för *barnen*, Herrens gåfvor till oss, som detta hus var ämnadt? Förvisso vill då *Herren* bygga det eller med andra ord lägga sin välsignelse till allt, som sammanhänger med dess uppförande. Ur djupet af tacksamma, bedjande hjärtan brusade sången fram:

Gud, som all vishets källa är,
Uti ditt namn vi samlas här.
Gif oss i allt vårt arbete
Din nåd och din välsignelse!

Uti din sannings ljus oss led,
Uti din kunskap oss bered,
Att allt vårt verk är dig till pris,
O, store Gud och Fader vis!

Välsigna detta rum, att så
Det ock ditt tempel blifva må,
Som du till ljusets tjänst invigt,
Där alla mödor lönas rikt!

Du värdes alla lärare
Och lärjungar din nåd bete,
Att unga släkten växa opp
Till faders fröjd och moders hopp.

Omhägna med din starka hand
Vår konung och vårt fosterland,
Beskydda våra dyra hem
Och alla kära uti dem! *(Ur Sionstoner.)*

I tankarna sågo vi »alla kära», som småningom skulle komma att växa upp i *detta* »dyra hem» »till faders fröjd och moders hopp» men framför allt till Guds ära, som vi så innerligen bedja och hoppas, och af allt vårt hjärta tackade vi Gud, att den stund var kommen, då detta arbete kunde påbörjas.

Nu ville vårt tack också gå ut till de många, som redan med så mycken kärlek och så varmt intresse omfattat tanken på detta »Barnens Hem». Tack, kära Skellefteåbor, som allaredan äro i färd med att märka handdukar för detsamma! Tack, I kära vänner i Småland, som lofvat en bundt gardiner! Gud välsigne *rikligen* både den som väfver och dem, som lofvat bestå garnet! Och tack till *alla*, som genom större eller mindre penningegåfvor gjort det möjligt för oss att *börja!* O, mån I få erfara lika mycken glädje som vi, som nu dag efter dag äro i tillfälle att följa arbetets gång här! I undren nog ej på att vår blick ofta dröjer där borta vid backsluttningen, och att månget: »tack Gud!» eller: »*Gud* välsigne!» eller: »Herre, bygg *du* huset!» (Ps. 127: 1) smyger sig öfver våra läppar om dagarna. Denna sista bön synes så mycket mer af nöden, som vi ju ännu ej ha *hela* den summa, som erfordras för byggandet. Her-

rens trofasthet under gångna tider tycks oss dock som en underpant på att han äfven nu skall hjälpa och föra till fullbordan, hvad som är börjadt *i tro*.

»Åkalla mig — så vill jag hjälpa dig»
»Bedjen, och I *skolen* få».

Missionshemmet, Dufbo 27 juni 1911.

Inez Bölling.

Från missionsfältet.

Kvartalsberättelserna från förra kvartalet gifva vid handen, att trots den svagare arbetsstyrkan arbetet dock ej nedlagts. Herren har gifvit de svaga kraft, och genom de få har han hjälpt, sitt namn till pris och ära.

Våra bröder och systrar få fortfarande se intresset för *bibelstudier* lika varmt som förr. Om möjligt äro de kristna ännu ifrigare att få gräfva djupt i ordets schakter. I Shensi i Tungchow-distriktet ha fyra kurser hållits, i Hoyang två, i Hancheng en flera månaders bibelskola för kvinnor och en bibelkurs för män. Om den senare skrifver br. Högman: »Morgonbönerna leddes i tur och ordning af deltagarna, lektionerna pågingo från 10 till $^1/_2$ 1 och 4—$^1/_2$ 7. Kvällarna användes till sångöfningar. Några kvällar höllos evangeliska möten i gatukapellet. Dessutom sökte vi orientera oss på jordgloben och på världskartan, och i stora drag följde vi evangelii segertåg i de olika världsdelarna. Under kursen bekändes mycken synd, och en helig fruktan kom öfver oss, då vi sågo Guds underbara vägar med människors barn. Vid kursens slut erbjödo sig flera frivilligt att föra frälsningens budskap ut till byarna».

I Shansi i Yuncheng har hållits en bibelkurs, i Chichchow en, i Puchow två samt i Honan tre. Deltagarne ha i en af dem uppgått ända till 44. Låt oss fortfarande bedja för denna så ytterst viktiga verksamhet! Det är hufvudsakligen genom den, våra kinesiska troende skola fostras för sin höga uppgift att vara ett ljus och ett salt för sitt eget folk, ej att i första hand organisera kyrkosamfund utan att föra själar in i Guds rike och själfva beredas för dess tillkommelse.

Skolorna hafva också varit i verksamhet. Det är med tacksam förundran, vi följa skolverksamheten, ett arbete, som, mänskligt sedt, rönt endast svagt intresse från hemlandet och ändå går framåt. Här måtte undret med brödet och fiskarna beständigt upprepas. Fem gosskolor med 136 lärjungar och 5 flickskolor med 113 lärjungar samt seminariet i Yuncheng med 14 elever ha varit i verksamhet. Synnerligen glädjande är, att de från seminariet utexaminerade eleverna »visa stadga och kristlig karaktär samt utöfva ett kraftigt andligt inflytande».

Och fridsbudbärares fötter hafva ej saknats hvarken på de stora slätterna eller bland bergen. *Evangelister, kolportörer* och *bibelkvinnor* hafva verkat både på land och i stad. »Villigheten att lyssna till evangelium», skrifves från Honan, »är fortfarande stor hos folket». Och från Ishih heter det: »Evangelisternas och bokförsäljarnes arbete har varit synnerligen glädjande och uppmuntrande». Låt oss ej i bönen glömma våra infödda bröder och systrar! Mycket beror på deras vittnesbörd. Det är genom kineserna själfva, Kina skall evangeliseras. Flera smärre möten hafva hållits. Om tre af dessa möten på utstationerna i Hancheng-distriktet skrifver broder Högman: »Dessa möten hafva varit talrikt besökta och utgjort riktiga högtidsdagar för de troende samt bidragit att befordra en innerligare förening kretsarna emellan».

Gudstjänsterna äro fortfarande talrikt besökta. I Yuncheng, där flera större regeringsskolor finnas, komma studenter och skolgossar ofta till våra gudstjänster. Vi erinra oss, att söndagen är af kejsaren proklamerad som hvilodag i alla skolor. Och här vilja vi också anmärka, *att i år är det första gången, söndagen särskildt blifvit utsatt i den af regeringen utgifna almanackan.*

De kristna offra tid, krafter och penningar på verksamheten. Kristi kärlek tvingar dem. I Chiehchow- och Puchow-distrikten ha de sålunda *frivilligt* och utan kostnad för missionen gifvit 200 dagar för direkt evangelisk verksamhet. I Hancheng-distriktet hafva fyra frivilliga varit i verksamhet o. s. v. De hafva också gjort, hvad de kunnat, för att anskaffa nödiga lokaler. Dessa äro alltjämt för små och otillräckliga, ty nu är det Guds tid i Kina, och folket vill höra. En ny utstation eller predikoplats har i Hoyang-distriktet upptagits i Ingteh, 20 km från stationen.

Opieasylverksamheten har ej samma betydelse nu som förr, sedan regering och folk själfva upptagit kampen mot det onda. Dock ha 8 asyler varit i verksamhet. Patienternas antal har emellertid ej varit stort; blott något öfver hundra äro antecknade i rapporterna.

Med sorg måste vi anmärka, att verksamheten i Tungkwan tidvis varit afbruten, och att arbetet bland män i Chiechow legat nere — af brist på tillräckliga arbetskrafter.

För att komplettera denna öfversikt meddela vi här några uttdrag ur bref från missionärerna.

Missionär *V. Wester* skrifver:

Våra stora vårmissionsmöten höllos som vanligt under förra månaden med två dagar i hvar och en af våra tre församlingar. Mötena voro i allmänhet mycket välsignade och gifvande och helt visst till hjälp för oss alla, som voro närvarande. Mycket glädjande är, att Herren allt mer får använda en och annan af de infödda som sina språkrör. Kraftiga vittnesbörd afgåfvos på mötet i Ruicheng af diakonerna Kuo och Ching samt i Puchow af diakonen Chi från Hancheng. På den förstnämnda platsen var dock mötesdeltagarnas antal förvånande litet, beroende på att såningsarbetet just pågick. Inga dop förekommo där.

Här i Chiechow döptes åtta personer, bland dem en kvinna, 89 år gammal, som alltid går stödd mot en käpp. Vår gamle vän Ching valdes enhälligt till äldste och skall afskiljas i höst. Vidare beslöts, att församlingen skulle bidraga med 6.00 täl till gosskolan, 4.00 täl till predikan under en månad vid den nu pågående marknaden samt med 8.00 täl för att några månader anställa egen predikant. Denne skulle besöka de troende och sökarne i deras hem samt söka samla dem till möten och gudstjänster i deras olika byar såväl om kvällarna som om söndagarna.

En stor, vacker grafvård har af församlingen rests öfver ett par mångåriga församlingsmedlemmar, man och hustru, den senare under flera år anställd som bibel-

kvinna. Dessa makar hade nämligen donerat all sin kvarlåtenskap till församlingen.

Vid mötet i Puchow hade vi glädjen upptaga 11 personer i församlingens gemenskap, däribland två skolflickor. Här var som vanligt mycket folk, och behofvet af större kapell gjorde sig nu mer än någonsin gällande. Ensamt vid nattvardsgången voro samlade ej mindre än 90 personer, i sanning en ovanlig och uppmuntrande syn.

Efter söndagens morgonmöte afskildes genom bön och händers påläggning den i höstas till äldste valde Chong. Detta var en mycket allvarlig och gripande stund. Den käre gamle mannen går framåt under Herrens, som det synes, alldeles särskilda fostran och är ett verkligt stöd i församlingen.

En person måste efter flera varningar och förmaningar, enskilda och offentliga, för uppenbar synd skiljas från församlingen. Det är således icke bara glädje och uppmuntran. Vi behöfva det ena såväl som det andra, och allt skall samverka till det bästa. — Våra predikande bröder uppmuntras af att hafva stora åhörareskaror i marknadstältet hvarje dag från tidiga morgonen till kl. 10 e. m.

Herren gifve skörd på denna myckna sådd!

* * *

Broder *T. Sandberg* berättar från ett besök i Honanfu: »I går kommo M. Ringberg och Emma Andersson hem från Yongning, där de haft ett mycket godt stormöte. Fyra döptes där såsom i Sinan och äfven här».

Den glädjande uuderrättelsen ingår äfven, att vid vårens stormöten förekommo i Hancheng 10 dop af 7 män och 3 kvinnor och i Hoyang 19 dop af 8 män, 6 kvinnor och 5 skolflickor. En man och en kviuna voro från utstationen Ichuan. Missionär N. Högman skrifver härom: »Vi hade sköna möten, och stor frid och endräkt rådde. Några blefvo varnade men inga disciplinära åtgärder behöfde vidtagas. Det har varit en stor glädje att undervisa dessa dopkandidater. Jag är öfvertygad om att ett Herrens verk pågår i hvarje hjärta. Jag har aldrig förr i Kina sett sökare så definitivt omvända och jublande öfver frälsningen som somliga bland dessa. Bland de i Hoyang döpta var äfven läraren i flickskolan och hans hustru, båda ett fröjdeämne för oss. Hoyangs församling har f. ö. *erbjudit sig* att betala hyran för gatukapellet med 13.50 täl årligen samt delvis bidraga till inredning af predikolokalen i Ingteh. Sex kolportörer äro f. n. i verksamhet, 24 patienter afvanda i Siüens asyl. Flera intresserade, de troende uppfriskade. I Hanchengs skola 21 elever. *E. F.*

Personliga meddelanden.

Missionär *Ossian Beinhoff* afreste den 27 juni till Amerika men hoppas få återkomma på hösten tillsammans med sin familj.

* * *

Från br. *Sandberg* ha vi haft glädjen mottaga ett mycket kärkommet bref, skrifvet i Honanfu på återväg från Kaifeng, där han sökt dr Carr. Denne har gifvit honom hopp att bli fullt frisk igen men anser, att tillfrisknandet kommer att gå mycket långsamt, och att br. S. bör tillbringa sommaren på någon sval plats. Han konstaterade, att det onda var kronisk dysenteri i förening med tarmkatarr.

Broder Sandberg, som, då han lämnade Yuncheng, var så svag, att han ej kunde stödja sig på fötterna utan måste bäras i mulbår, blef redan under resan så mycket stärkt, att han vid framkomsten till Honanfu kunde gå något litet. Han skrifver:

»Herren vare tack och lof för all hans hjälp både mot eder där hemma och mot oss! Jag känner mig ha särskildt stor orsak att tacka Herren för hans nåd mot mig, då jag nu åter kan sitta uppe och skrifva efter att ha legat sjuk så länge... Dr Carr trodde dock ej, att jag skulle kunna göra något i sommar utan tillrådde mig att resa till Chikongshan. Vi synas därför ej ha något annat val, fastän vi känna det mycket svårt, att syskonen Bloms genom vår bortovaro skola få ännu mer arbete på sin lott. Må nu blott Herren göra mig fullt frisk i sommar, så att jag kan återtaga arbetet i höst! Jag är tacksam för edra förböner härom».

K. F. U. M.-Verksamhet

börjar alltmer upptagas i Kina. En mr Peters reser omkring för att på olika platser upprätta sådan verksamhet. Missionär Sandberg skrifver, att nämnde mr P. väntades till Honanfu efter att i Sian ha underhandlat med baptisterna om att där bilda en K. F. U. M. »Missionsarbetet», tillägger han, »går nog framåt i Kina, men mycket återstår ännu. Må alla Guds tjänare hålla ut i arbetet och ej tröttna!»

Om vi icke tröttna, skola vi skörda.

Vårmöte i Tungchowfu.

Kära missionsvänner.

Guds frid!

Den 9—10 april firade vi åter högtid på hufvudstationen i distriktet. Herren gaf oss det härligaste vårväder, som lockade ut en hel del både kvinnor och män från bistationerna, fast två af dessa stationer skulle ha sitt eget möte. Vi fingo inga främmande pastorer till vår hjälp, men unge Ching, f. d. elev i vårt seminarium, gladde alla med sin ovanligt stora predikogåfva.

Före mötet hade vi dopklass, då af lokalförsamlingarna rekommenderade katekumener fingo deltaga. Under 14 dagars tid höllo de på att komma undan för undan. Då församligsmötet hölls, hade vi 13 män, som alla hade godt vittnesbörd om sig, samt en elev från gosskolan; det var en högtidlig stund, då vi genom dopet fingo intaga dem i församlingen. De äro från Tungkwans, Hua-chows, Wei-nans, Puchengs och Tungchows domsagor. Nästan alla äro självägande jordbrukare; ett par äro studerande och ett par underofficerare. Då de vid ett särskildt möte vittnade om, huru de kommit till tron,

fingo vi bekräftelse på, hvad jag förut sett: att missionssinnet inom församlingen växer. Herren vare lof därför! Utsikterna äro ljusare än någonsin. Måtte vi nu kunna taga emot nåd att undervisa och leda den lilla skaran! Bedjen för oss, att våra kroppskrafter måtte stå bi!

Min hustru och broder Svensson förena sig med mig i varm hälsning.

Eder medarbetare *Hugo Linder.*

En söndag i Hancheng.

Nej, hvad det regnar igen, och i går var det så vackert! I dag komma nog inte många till gudstjänsten. Kl. är half åtta, då 3 opiepatienter komma med sina koppar efter medicin. Men regnet upphör småningom, och solen träder fram. En stund efter frukosten höres musik och sång från kvinnornas rum. Det är Iang-tachie, bibelkvinnans dotter, som med tillhjälp af ett dragspel och en jämnårig flicka sjunger med de andra kvinnorna.

Kl. 9 kommer en skolgosse och tittar i min dörr. »Fröken, vi äro alla här.» Så följas vi åt till kapellet. Pao-tsai är ordningsman och samlar kamraterna. Så hälsa de på en gång: »Pingan chiao-shï!» (Frid, fröken!) Det är 22 små och stora gossar, alla med sina sångböcker. Vi ställa upp oss nedanför talarestolen, och så börjar inöfvandet af melodier ur den nya sångboken. Mina två kvinnliga sångbiträden komma med. De kunna melodierna ifråga och äro en god hjälp. Så hålla vi på och sjunga en timme, hvarunder många af de äldre kommit in och taga del.

Nu ringer klockan till första mötet. Klädda i söndagsdräkt samlas män och kvinnor för att höra lifvets ord. Vi följa vid morgonandakten de internationella söndagsskoltexterna. I dag är det herr Ts'ao, skolläraren, som leder. Ämnet för veckan: »Den Allsmäktiges beskydd», framhåller han klart och redigt, säger sig ha fått särskild välsignelse af 91:sta psalmen. Under dessa tider af rykten om pest och farsot gifver den en mäktig tröst. Vid det andra mötet predikar diakonen Chi öfver Gal. 6: 1—5. Man känner alltid, att han utbeder sig sin text från Gud, och därför har han vanligen ett *bestämdt* budskap att framföra. I dag var det detta: »Vårt *medansvar* för Guds rikes framgång i hemmet och så långt vi kunna nå.» Det lönar inte, sade han, att ropa på Gud, om man själf är pliktförgäten och helst vill slippa ifrån både sin egen börda och andras bördor. Guds Ande kändes nära.

Efter middagen ha männen möte i staden och vi kvinnor här kl. 3. Först förhöras sånger och bibelställen, som enhvar under veckan lärt sig utantill. De längst komna ha läst slut på de bibeldelar, som ingå i den för hela fältet gemensamma studiekursen, och hålla nu på med sångboken. De göra alla sitt bästa i mån af förmåga. Ingen vill stå med skammen. Viljan drar halfva lasset, säger ju ordspråket. När alla slutat, sjunges en sång, och efter en kort bön om Andens hjälp berättar Iang-tachie om Daniels vistelse vid babyloniska hofvet. Förra söndagens berättelse om Jona hade åhörarna i godt minne. När hon slutat, göras ytterligare några tillägg. Bl. a. säges, att *tro* och *lydnad* äro att likna vid ett par vingar. En fågel med bara *en* vinge kan inte flyga. Likaså måste den troende begagna *båda* de nämnda vingarna, om han vill undfly farorna och hinna målet för sitt hopp. Alla syntes gripna, hvilket äfven framgick af fleras bön efteråt. Må Herren hålla efterräkning med hvar och en!

Ännu är det ett par timmar till mörkret. Ett par gå in till staden, och ett par gå på sjukbesök. Åskan dundrar duktigt, och regnet är strax här. Det synes ej hjälpa, att mandarinen stängt norra stadsporten för att förhindra vidare blöta!

Patienterna få sin medicin och begifva sig springande till »utlandet», som kvinnorna kalla sin afdelning, enär den ligger i en aflägsen vrå på kapellgården. Nu under läskursen bo somliga äfven på vår gård. — Aftonbön få de ha för sig själfva. Ja, så är denna dagen all. Herre, fördjupa du ditt verk i mitt hjärta och i deras, bland hvilka du satt mig, så att när Människosonen varder uppenbar, vi må få gå med honom in i skördeglädjen och undfå den trogne tjänarens lön!

En innerlig hälsning till missionens vänner!

Hancheng, den 9 april.

Anna Eriksson.

Bilder från Verksamheten.

Af D. Landin.

Under vintertiden äro de kinesiska landtbrukarne, liksom de svenska i allmänhet, lediga från brådskande arbete. Därför pläga våra missionärer under denna tid söka samla församlingsmedlemmar och sökare till

bibelstudium.

Dessa bibelkurser ha väl som sitt främsta mål att väcka intresse för bibelns studerande, på samma gång vid dem meddelas undervisning. Som en allmän regel gäller det, att våra troende just icke äro så ifriga bibelläsare, ehnru många glädjande undantag finnas, som ställa hemlandets kristna i skuggan. Då tillfälle gifves att öfvervara en bibelkurs, göra äfven många stora uppoffringar för att kunna vara med. Så samlades på en plats i Ishidistriktet, under de tre dagar en kurs pågick, 6—7 församlingsmedlemmar och sökare, under det att på en annan utstation skaran var dubbelt så stor.

Dagordningen upptar först morgonbön, som stundom ledes af någon bland deltagarne. Efter en kort frukostrast begynner så bibelstudiet, som också fortsätter efter middagen. Under de lediga stunderna inläras de bibelverser, som utgöra hufvudpunkter för studiet och således kunna hjälpa deltagarna att minnas ämnets viktigaste tankar. Vid omnämnda tillfällen rörde studiet *den kristnes lif*, hvarom särskildt apostlarnas skrifter innehålla rika lärdomar. Det gick ju ej så lätt för alla att »vända ryggen åt boken», som kineserna benämna utanläsning. Somliga stapplade ganska ohjälpligt. Men så var det ej heller så unga elever utan

gamla gråhårsmän på skolbänken.

Se t. ex. den gamle »ynglingen» Hsuin, som hela sitt lif och med stor ifver och uppriktighet tjänat sitt folks gudar, ja, till och med varit ledare för afgudafester, och hvilken

först nu vid 65 års ålder börjat lära känna och tjäna den sanne Guden. Med nngdomlig ifver kastar han sig in i studiet af Guds ord, men tyvärr går det nog ganska långsamt att förstå sanningen om Jesus Kristus. Den som hela sitt lif tjänat afgudar, har starka band att bryta. Äfven budet om sabbatens helighållande är svårt att förstå och efterfölja. Men Hsuin söker dock följa sångens ord om att »eldigt framtränga», och det är vårt hopp, att han en gång skall »hinna den eviga ron». — Se där en annan åldring med samma namn, hvilken också besitter en ynglings ifver och energi. Han har under flera år tillhört Herren och har nog därunder lärt att alltmer känna och älska sin Herre och Mästare. Med stort allvar och med stor säkerhet läser han upp sina bibelspråk, om ock hans uttal för en nykomling är svårfattligt. Han är nitisk i att söka få andra med till bibelknrsen och synes ha sin lust i att själf studera Herrens ord.

Sångundervisning

skulle också ingå i bibelkursen, och vi hade tänkt kunna inlära 3 nya sånger, hvilka vi därför använde vid hvarje sammankomst. För de gamla isynnerhet innebär inlärandet af melodier en nästan oöfvervinnelig svårighet. Ha de lyckats »få in» någon melodi eller del däraf, så använda de den till alla möjliga sånger, och att då försöka få dem att sjunga en ny melodi är nästan lönlös möda. Sista kvällen, just som vi lagt oss, hörde vi från närgränsande rnm någon gnola på en sång. Då vi hörde närmare efter, var det en af de sånger, vi sökt inlära, men ack, melodien var så *olik* den riktiga som möjligt. Men om melodien ej var den rätta, så hoppas vi, att anden var den rätta, och att bönen: »Drag mig, drag mig närmare till dig» (det var den sången) kom från hjärtat.

Jesu Kristi testamente.

Och Jesus gick fram och talade till lärjungarna och sade: Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar. Matt. 28: 18, 19.

Då Herren gaf det stora missionsbudet till sina lärjungar att gå ut i hela världen och göra alla folk till hans lärjungar, gruudade han detsamma på den sanningen, att honom var gifven all makt i himmelen och på jorden. Gån *fördenskull* ut, säger han. Skulle någon tvekan kunna återstå angående missionsbudets vikt, då Jesus gifver detta bud med särskild erinran om att han, som här bjuder, är den allsmäktige Herren öfver himmel och jord? Eller skulle uågon djärfvas göra honom den rätten stridig att betrakta hela världen såsom ett missionsfält för hans nåds budbärare, hans, som löst alla människosjälar med sitt blod?

Men detta: »Gån fördenskull nt» innebär något mer nämligen ett löfte om seger och framgång åt missionen. När en stor man står bakom ett företag och låuar det sitt namn samt försträcker det stora kapital, så har det utsikt till framgång. Det är sant, att missionen icke äger de stora penningekapitalen till sitt förfogande utan i allmänhet endast de fattigas skärfvar, liksom att de stora förståndsgåfvorna och förmågorna i allmänhet offras till allt annat än missionen. Men *ett* kapital äga dock missionsvännerna att anlita: Jesu allmakt i himmel och på jord. *En* man har satt in sitt namn i missionen, han, hvars starka kraft är så stor, att honom icke ett fela kan. Gån *fördenskull* ut! Herrens sak skall i Jesu hand framgång hafva.

Detta lilla ord »fördenskull» är vidare ett varningsord till alla missionsvänner, vare sig de bokstafligen gått ut i världen eller hemma i eget fädernesland nitälska för Guds rikes utbredning på jorden. Det säger oss, att vi i missionsarbetet icke böra sätta vår förtröstan på något, hvad människa heter, utan endast på Herren. De arbetare, af hvilka man väutat mest, har Herren ofta kallat hem till sig mycket tidigt, liksom ville han visa, att han ensam uppbär missionen. Det säger oss, att vi icke böra misströsta för egen eller andras oduglighets skull eller till följd af det ogräs, djäfvulen utsår bland missionsvännerna och på missionsfältet. Må vi dristigt resa banéret upp! Ingen fana har dock så härlig och så sann inskrift som den, hvilken höjes för evangelii förkunnelse i hela världen.

Ur dagliga betraktelser
af *Fr. Hammarsten.*

Förtegat mitt namn.

Det var söndag. En liten kinesisk flodbåt hade en afton ankrat nere vid stranden af en mindre flod. Missionärerna ombord hade följaude morgon, sedan de intagit en enkel frukost, samlat båtfolket omkring Guds ord. Efteråt hade missionären gått i land för att uppsöka det i trakten boende folket. På eftermiddagen fingo jag och en annan ung kvinnlig missionär åtfölja missionärens fru, då hon begaf sig i land för att uppsöka traktens kvinnor. Det dröjde ej länge, förrän en kvinna inbjöd oss till sitt hem, och snart samlades ganska många kvinnor och äfven några mäu omkring oss. Fru P. talade med värme om världens Frälsare, och alla sågo så intresserade ut. Isynnerhet var det en gammal gråhårig mau, som gjorde många frågor, vittnande om ett djupt intresse. Med hela sin själ tycktes han lyssna till talet om Jesus. Till sist vänder han sig till den talande och frågar: »Hur längesedan är det, detta hände? Jag har aldrig förr hört det.» När fru P. svarat, yttrar han med djupt allvar: »Kan det vara sant? Skulle Jesu efterföljare i århundraden ha *förtegat detta för oss?* Nej, då måste *vår* lära vara saun, ty våra förfäder ha icke förtegat sina gudars lära för oss.» Den gamle skakade allvarsamt sitt hufvud och gick. — Vi sågo honom aldrig mer.

Det är omkring aderton år sedan detta inträffade, men aldrig har jag kunnat glömma den stunden. Det var en stund, då jag kände mig full af blygsel öfver Gnds församling på jorden.

Hur ofta har jag icke sedan hört och sett omvända kiueser med bekymmer utbrista: »Far och mor fingo aldrig höra evangelium om Jesus. Hur går det då med deras själar?» Ja, somliga hafva t. o. m. gråtit högljudt öfver sina älskade, som dött utan kännedom om en lefvande Gud.

Må tackoffer alltid frambäras af Jesu vänner, så att skattkammarna må varda fyllda, budbärare kunna utsändas och vi såsom Kristi efterföljare icke på den stora dagen behöfva höra dessa fruktansvärda ord: »*Du har förtegat mitt namn för hedningarna*»!

Dagny B—g.

De fåkunniga behöfva icke fara vilse.

Fu ta saos föräldrar voro ett fattigt landtbrukarfolk. De hade haft många barn, men alla utom Fu ta sao dogo som späda.

Hon blef tidigt gift med en fattig man, fick vakta kor och samla bränsle, gå klädd i trasor och med sådana sandaler, som endast fattiga män brnka bära. Flera barn fick hon, men det ena efter det andra dog. Till sist fick hon tvillingsöner, och af dessa lefde den sistfödde. När han var två, tre år gammal, dog fadern.

Fu ta sao.

Fu ta saos äldre svåger sade, att han ville föra henne till släktingar, där hon skulle få det godt. Men han bedrog henne. Utan hennes vetskap hade han sålt henne som hustru åt en blind man. Samma dag, hon anländt till hans hus, infann sig på aftonen folk för att se på »den blindes brud». Då förstod hon sammanhanget. Hon hade blifvit bortgift! I Kina är det sed, att hvem som vill får komma och drifva gyckel med bruden på aftonen af hennes bröllopsdag samt säga henne de mest opassande, skamliga saker, och isynnerhet begagna sig unga män häraf. Den arma bruden kan stnndom bli alldeles förtviflad, men därefter frågar ingen. Icke heller kan någon kinesisk lag befria en kvinna, som utan sin vetskap blifvit bortgift. Endast om hon har pengar eller inflytelserika, förmögna släktingar, som vilja föra hennes talan, kan hon bli fri.

Stackars Fu ta sao var emellertid fattig och hade ingen, som tog sig an hennes sak, och sålunda hade hon ingen annan råd än att stanna hos den blinde mannen. Hos honom hade hon det mycket svårt. Både han och hans mor voro elaka emot henne och ville icke gifva henne tillräckligt med mat. Men han hade en yngre bror med ett välvilligare sinnelag. Denne sade en dag till Fu ta sao, att hon kunde gärna springa sin väg, ty hos sin man hade hon intet godt att vänta. Själf hade han icke alls lust att stanna i hemmet utan funderade på att begifva sig i väg.

Förslaget slog an på Fu ta sao, och så smög hon sig bort en natt, på ryggen bärande sin lille gosse och en skäppa hvete, förvaradt i ett par byxor. Till mål hade hon sitt 4—500 li (25 sv. mil) aflägsna föräldrahem, beläget i södra Honan. Så färdades hon mil efter mil med barnet på ryggen, tiggande sig fram.

Men under vägen kom hon att sälla sig till ett sällskap, som skulle resa till Shansi, och så kom hon att slå sig ned i en by utanför Haichow. När gossen blef äldre, skickades han ut att tigga. Modern förtjänade hvad hon kunde genom att tvätta och mala mjöl. Sedan sonen blifvit stor, fick han tjänst i ett värdshus. Fu ta sao flyttade nu in i Haichow.

Det var år 1896, en söndagsmorgon, jag första gången såg henne. Hon kom då invandrande genom den stora porten, bar en korg och en hacka och skulle ut för att samla bränsle. Jag frågade, om hon icke ville komma med på mötet. Det ville hon gärna och gick så med till kapellet, medtagande både korg och hacka. Jag ser henne så väl för mig, där hon satt med sitt glada, skinande ansikte. Hon var snyggt och rent klädd men såg mycket fattig ut. Klädningen bestod egentligen af lapp vid lapp. Hon hörde uppmärksamt på. Jag bad henne komma igen, och det lofvade hon göra. Hon kom också troget hvarenda söndag.

År 1898 reste vi hem, men hon fortfor att komma till mötena. En gång, medan systrarna Agnes Forssberg och Frida Prytz voro i Haichow, låg hon sjuk men blef frisk, sedan syster Agnes bedt till Gud för henne. Detta tyckte hon var mycket märkvärdigt.

När vi kommo tillbaka, hade systrarna tagit henne till tjänarinna. Hon hade nu lärt en del sånger utantill och inhämtat ganska mycket om Gud, fast hon hade ytterst svårt att omtala, hvad hon visste. Äfven i världsliga saker hade hon så svårt att uttrycka sig klart, att t. o. m. hennes eget folk icke alltid kunde förstå henne. Af mycket framgick dock, att hon hade fattat frälsuingen, och den bibelkvinna, som hjälpte systrarna, sade på min fråga, om hon ansåg, att Fu ta sao kunde bli döpt: »Ja, det är en människa, som är uppriktig, som verkligen tror på Gud.»

Så frågade vi henne själf vid ett församlingsmöte, om hon icke ville bli döpt. Hon svarade: »Nej, jag vill inte tvätta mig. (På kinesiska användes samma ord för 'döpa' och 'tvätta'.) Jag får nog komma till himlen ändå.» Härmed förföll frågan.

Sedan talade jag med henne om dopet och sade henne, att vi icke få göra eftersom vi behaga, utan att Jesus sagt: »Den som tror och blifver döpt, han skall varda frälst.» Dagen därefter satte hon på en stor gryta

med vatten och tvättade sig grundligt öfver hela kroppen, något, som en kines sällan gör. Ja, många i Kina ha troligen aldrig tvättat hela sin person. När hon sedan träffade bibelkvinnan, sade hon: »Nu är jag också döpt.» »Jaså?» »Ja, jag satte på en stor gryta med vatten och badade mig riktigt.» Bibelkvinnan svarade: »Det var inte något riktigt dop.» Detta tyckte hon var mycket uuderligt. Enda skillnaden, menade hon, var, att vattnet i dopgrafven var kallt, medan det, som hon tagit, var varmt.

Vid ett församlingsmöte ett halft år därefter tog Fu ta sao med sig dopkläder och trodde, att hon då skulle bli döpt. Men missionärerna hade nu kommit öfverens att aldrig fråga, om någon ville bli döpt, utan att den, som önskade dopet, själf skulle anmäla sig. Och som gamla Fu ta sao icke anmält sig, blef hon icke döpt. Efteråt förklarade hon: »Nu ville jag bli döpt, men nu fick jag icke för frun.» Jag fick efteråt höra detta af de andra kvinuorna och gaf henne nu mer undervisning.

Ett år därefter blef hon verkligen döpt. Herren hjälpte henne, så att hon slapp vara rädd utan endast kände glädje öfver att få taga detta steg. I dopet fick hon namnet Pingan Kuai-loh = *Frid-Glädje.* De namnen passade så bra, ty med de orden hälsade hon ofta, när hon kom på besök till missionsstationen. Och hon kom ofta, ibland två gånger om dagen, för att se, hur jag mådde.

Hennes kärlek till Herren och villighet att tjäna var rörande. Bland annat upptog hon, utfattig som hon var, sju à nio utsatta, nyfödda små flickor och behöll dem vid lif medelst vattenvälling, tills hon lyckats anskaffa dem något hem hos barnlösa föräldrar.

När hon under skördetiden i likhet med andra fattiga plockade ax, brukade hon nästan oafbrutet bedja högt för sig själf.

Ibland bad hon missionärerna om lof att få taga de råa potatisskal, som blifvit bortkastade ur deras kök. Dessa torkade hon och använde sedan till sofvel, kokade eller stekta.

Men man hörde henne aldrig klaga hvarken öfver sin fattigdom eller sjuklighet. Hon led särskildt af reumatism i flera år och gick så krokig och böjd. Af svår struma led hon äfven en tid men bad till Gud, och så blef den mindre och mindre. Gudstjänsten försummade hon aldrig, så vidt hon orkade vara uppe, och ofta fick hon någon annan gumma med till mötena. Af sin lilla förtjänst — hon hade numer lärt att spinna bomull och fick 10 öre för hvart skålpund — gaf hon ungefär 2 kr. om året till missionen, en för hennes förhållanden mycket stor summa.

Hennes son, som nu i flere år varit biträde i ett värdshus, fick löfte att genom värdshusvärdens bemedling få en hustru. Men värden bedrog honom, och utan hustru fick han till sist lämna sin plats. Sedan fick han tillfälligt arbete här och där samt började besöka de kristnas möten, hvaröfver modern innerligt gladdes.

Förliden vår började Fu ta sao blifva mycket klen och hade ofta svåra plågor men var under hela tiden fullt redig. Under den långa sjnkdomen visade det sig, att hon hade inhämtat och kunnat behålla mycket mer af hvad hon hört, än någon kunnat tro. Br Wester, som ofta besökte henne, skref efter hennes i medlet af juni inträffade död: Hon fick verklig tröst och styrka genom språk ur bibeln och sångverser, som hon kunde utantill. O, så hon bedit denna tid! Man kan säga, att det varit en nästan oafbruten bön, så snart plågorna tillåtit. Hon har, säga de kvinnor, som vakat hos henne, bedit hela nätter oatbrutet — för alla missionärerna, för oss här på stationen, långa böner för hvar och en särskildt, för Hilma, Henrik och Karl Tjäder, för alla de troende, en och en nämnd vid namn, för Guds rikes utbredning och Jesu snara ankomst. Om allt, allt har hon bedit. Ända in i det sista gjorde hon skäl för sitt namn, var hon full af frid och glädje. Strax innan hon drog sin sista suck, bad hon: »Herre Jesus, mottag mig!» och så somnade hon in.

Stofthyddan hvilar nu på missionens begrafningsplats i Haichow. I den djupa saknaden efter vår kära trossyster är det en stor tröst att tänka på Pauli ord genom den Helige Ande: »Det varder sådt i förgänglighet, det uppstår i oförgänglighet.»

Hvilket ombyte för Fu ta sao att bli förflyttad från en usel jordkoja till härlighetens land och att fri från lidande och nöd skåda sin Herre och Mästare och varda honom lik! I trots af stor fåkunnighet och en mer än vanligt stapplande tunga sjöng hon härnere sin Frälsares lof. Hennes trohet och kärlek böra kraftigt mana oss att mera hängifvet lefva för Herren. *Frid* och *glädje* — hennes valspråk under vandringen till Sions stad — åtnjuter hon nu i rikare mått inom dess murar. Prisad vare Gud, att hon fann den frid och glädje, som *evigt* varar!

»Inför ditt ansikte är glädje tillfyllest, ljuflighet i din högra hand evinnerligen.»

Hilma Tjäder.

Brefafdelningen

Sinan den 31 maj 1911.

Kära vänner i S. M. K:s syförening!

Frid och hvila i Jesus!

»Hvad som hade blifvit lofvadt, det var han ock mäktig att hålla.» Dag. Lös.

Det är väl ej för tidigt att tacka för jul- och nyårshälsningar, och ehuru sent vilja vi sända vårt hjärtliga tack därför.

Tiden ilar så fort. Vårens stormöte hör redan till det förflutna. Herren gaf oss ett stilla och godt möte. Broder Rikard Andersson och tvänne kinesiska bröder besökte oss vid mötet och talade Guds ord till oss. En man och två kvinnor döptes.

Kort efter stormötet reste vår tjänarinna fru In och jag till Shïhtsï, den plats, där vår gästemottagare, herr Chia, bor. Vi bodde i hans hem, och det var en glädje att se, huru vana alla familjemedlemmarna voro vid att om kvällen samlas till gemensam aftonbön. Sång fattades ej, men nog lät det, som om hvar och en sjöng sin

egen melodi. Bäst var dock, att alla syntes sjunga af hjärtans lust.

Under hemresan redo vi och besökte en kvinna, som varit sjuk. Knappast hade jag hunnit inom porten, förrän hennes svärmoder kom och bad: »Var god sjung n:r 160, Jesus leder mig. Den sången tycker jag så mycket om.» Hon hade drömt, att jag skulle komma, och äfven varit ute på fältet för att möta oss. Gamla fru Ho hade äfven ett par frågor angående Jesu lidande, som hon önskade få besvarade. Det är en glädje se en väl begagnad bibel och sångbok och veta, att Gud äfven i detta land har några här och några där, som älska bibeln. Ack, att de vore flere! Viljen I icke med oss bedja, att vi äfven här må erfara Guds Andes verk i mångens hjärta? Häromdagen hade vi besök af sekreteraren för K. F. U. M., som var på hemresa från Sianfu. Han omtalade, att f. n. pågår en kraftig väckelse å Skandinaviska Alliansmissionens fält i Sianfu. Syskonen däruppe hade sagt, att de ej förr sett en så genomgripande väckelse som denna. O, att vi äfven på vårt fält finge erfara detsamma!

Då fru In och jag kommo hem, funno vi fortfarande vår gamla vän fru Chi kvar. Vid vår afresa hade gumman förklarat, att hon skulle vara kvar hos fröken Pettersson och hjälpa henne taga emot de kvinliga gästerna samt vakta dörren. Bibelkvinnan, fru Cheng, var nämligen äfven hon ute på bybesök. Fru Chi döptes i fjol våras, var 84 år, puckelryggig, men ej alls döf och en intelligent gumma. Som vi ej kände oss lugna att behålla henne kvar på stationen och hennes son, trots flere bud, ej kom och hämtade sin mor, beslöto vi att låta fru In följa henne hem. Gumman ville ej rida utan promenera och förklarade äfven, att hon brukade gå hit ensam och därför ej heller nu behöfde sällskap. Den 25:te på morgonen kom hon så glad och sade oss farväl. Hon ville komma åter, sade hon, om ej förr så i den 8:de eller 9:de månaden. Herren hade dock beslutat annorlunda. Då hon gått ungefär halfvägs, ville hennes ben ej längre göra tjänst. Fru In fick då lämna den gamla för en stund för att skicka bud på sonen. En liten sonson skyndade förut för att göra sin farmor sällskap, under det fadern lagade i ordning en stol åt sin mor. Men innan den gamla uppnått sitt eget hem, fick hon gå att möta sin själs Brudgum. I förrgår samlades några troende vänner och följde henne till grafven. Alla förvånas öfver fru Chi's plötsliga hemkallande och anse det som en stor nåd, att hon på detta sätt fick sluta sitt jordelif. Hennes son är nämligen opierökare och har ej varit en hjälp för sin mor.

Min kamrat förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar och ett varmt tack för förbön. Hoppas äfven i fortsättningen få vara inneslutna däri.

Eder i Herren tillgifna
Maria Hultkrantz.

"Hvad hon kunde, det gjorde hon."

Ett minne från förra sommarens missionsmöten.

En missionsauktion hölls ute på landet i södra Sverige och inkomsten skulle delas mellan sjömansmissionen och Kinamissionen. Försäljningen gick bra, och omkring fyra hundra kronor tecknades. Hvad som särskildt tilldrog sig de närvarandes uppmärksamhet, var ett mindre täcke af små mångfärgade sidenlappar, hvilket flera önskade köpa, och som till sist betingade ett rätt högt pris. Dess historia, som visar hvad kärleken i det fördolda kan uträtta, är i korthet följande: Det syddes för något år sedan af en Herren hängifven fattig portvaktarefru i hufvudstaden. Första gången, det såldes för missionen, inbragte det 50 kronor. Täcket skänktes därpå af köparen till nästa försäljning och inbragte då 30 kronor. Vid den ofvannämnda auktionen hade det ånyo skänkts af ägarinnan för att säljas och tillförde nu missionskassan 33 kronor eller summa summarum 113 kronor! Hvilket inflytande öfver människor utgår ej från kärleken till Kristus!

»Vi tacka Gud alltid för eder alla, tänkande på eder i våra böner, oaflåtligen inför Gud och vår Fader ihågkommande edert verk i tron och edert arbete i kärleken och eder uthållighet i hoppet på vår Herre Jesus Kristus.» 1 Tess 1: 2, 3.

C. H T.

Skomakargossen, som blev missionär.

Berättelse för våra små missionsvänner.

År 1761 föddes i England en liten gosse, som erhöll namnet William. Fadern var vävare och klockare.

William var en klok, vacker gosse, och fadern hade så innerligt gärna velat låta honom studera. Men inkomsterna voro små och familjen stor, och så måste William vid 14 års ålder börja i skomakarlära. Vid detta hantverk förblev han, ända tills han var 28 år gammal. Redan tio år förut hade dock en stund inträffat, som blev avgörande för hela hans liv, en stund sådan, som var och en av oss behöver uppleva. Han gav då sitt hjärta åt Herren Jesus. Själv säger han om sig, att han under sin uppväxttid hade levat i många synder och särskilt varit mycket högmodig. En av hans kamrater, som blivit väckt, hade bett honom börja läsa Guds ord. Han gjorde det och kom till bekymmer över sina synder. Vad som särskilt grep honom, var en predikan över de orden: »Så låtom oss gå ut till honom utanför lägret, bärande hans smälek.» Han tänkte härvid: »Det har jag aldrig gjort, och jag är ändå aderton år gammal. Från denna stund vill jag på allvar följa Jesus.»

Och detta gjorde han även. Av hela sitt hjärta tillhörde han nu sin Frälsare, och medan han satt på sin trefot i den tarvliga verkstaden och flickade skor, gingo hans tankar åter och åter till den käre Frälsaren, och bemödade han sig om att göra sitt arbete till hans ära.

Williams troende vänner märkte snart, att han hade stora predikogåvor. När han talade om sin Guds godhet, riktigt flödade orden över hans läppar. Snart började han ock hålla små andliga föredrag. Medan den unge skomakaren med sina händer förfärdigade eller lappade skor, studerade han ock flitigt latin, grekiska och hebreiska. Längre fram lärde han sig även holländska och franska.

Vid 28 års ålder blev han kallad till predikant men erhöll i lön endast något över 250 kronor om året, och det ehnrn han hade så mycket att göra, att han nnmer omöjligt hann göra skor. För att förtjäna något mer — han var nämligen nu gift och hade familj — tog han sig för att meddela nndervisning. Härvid måste han själv läsa geografi, och medan han studerade kartan, vaknade i hans hjärta en brinnande kärlek till hednamissionen. Någon skänkte honom en bok, som handlade om engelsmannen Cooks världsresor och upptäckter. Denna bok läste han med stort intresse, och alltmer levande framträdde för hans själ de avlägsna länderna och det djupa hedniska mörkret.

Så arbetade Frälsaren genom sin Helige Ande på William Carey's hjärta för att förbereda honom till missionär, långt innan han själv förstod det. En dag kom han på den tanken att förfärdiga en missionskarta. Sådana kartor funnos den tiden icke att köpa. Med klister satte han ihop pappersremsor, tecknade så länder på dem, skrev dit namn, invånarantal och andra anmärkningar. Och när han så betraktade sin karta och tänkte på alla olyckliga människor, som ännu levde utan Jesus, började han flitigt bedja för dem.

Till sist började han också tala med sina medarbetare och vänner om det, som blivit så viktigt för hans eget hjärta. »Vi måste», sade han, »lyda Guds befallning och bära ut evangelium i hela världen.» Men alla hade betänkligheter. Carey borde, så hette det, bekymra sig blott om det, som närmast låg honom. När han märkte, att hans uppmaningar icke funno något gensvar, skrev han en liten skrift, i vilken han bemötte alla invändningar och visade, vad Gnds ord hade att säga rörande denna sak.

Den 31 maj 1792 höll William Carey en väldig predikan över Es. 54: 2: »Vidga ut platsen för ditt tjäll, låt spänna ut tältet, under vilket du bor, och spar icke.» I denna predikan uttalade han gång på gång följande ord, som sedan blivit till så stor hjälp för många av Guds folk: »*Vänta stora ting* ***av*** *Gud och våga stora ting* ***för*** *Gud!*» Följden var, att ett hednamissionssällskap grundades.

Följande år fingo Carey och en annan nng man såsom Englands första missionärer resa ut till Indien, där redan förut två tyska missionärer verkade, Bartolomeus Ziegenbalg och Kristian Fredrik Schwartz. De svårigheter, Carey till en början hade att kämpa emot, voro oerhörda. Men överlycklig att hava nått sitt mål frågade han icke efter några besvärligheter. Det föreföll, som kunde han aldrig bli trött, och som tänkte han aldrig på sig själv utan blott på att vinna själar för sin Konung, Jesus.

Efter några år var han så hemma i flere av de språk som talades i orienten, att han kallades till professor vid universitetet i Calcutta. Och så hade nn han, som nnder de första åren av sitt liv så ofta måst hungra, en årlig avlöning av omkring 30 tusen kronor. Men medgången gjorde honom icke stolt, och av sin stora lön ville han icke begagna sig för att leva ett liv i bekvämlighet och njutning. Endast ett tusen kronor behöll han för sig och sin familj. Allt det övriga gav han åt missionen.

Ett missionstryckeri hade han låtit inrätta, och från det flödade livets ord ut till Indiens i hedniskt mörker försänkta folk. Om Carey's brinnande nit, oerhörda arbetsförmåga och stora språkknnskap kan man göra sig ett begrepp genom följande: Vid sin död hade han översatt och utgivit hela bibeln på 6 indiska språk, Nya testamentet på ytterligare 23 och delar av bibeln dessntom på 11 språk. Över 200,000 ex. biblar eller bibeldelar hade från hans missionsboktryckeri blivit spridda på 40 indiska språk. Mot slutet av sin levnad hade Carey glädjen se missionsarbete bedrivas på 17 missionsstationer. Över tusen hedningar voro då döpta, och över 10 tusen barn fingo undervisning i missionens skolor.

Men på ett skönt sätt framträdde under allt detta Carey's stora ödmjukhet. Han tyckte aldrig, att *han* fått utföra något stort utan hade alltid klart för sig, att han var blott ett *redskap* i Guds hand.

Två år före sin död, när han fyllde 70 år, skrev han till en av sina söner: »Ännu står jag på min post som en minnesvård av Guds barmhärtighet. Mina verkliga synder äro oräkneliga, min försummelse i Herrens verk är stor, och jag har aldrig så uteslutande sökt hans ära, som min plikt fordrat. Allt detta oaktat har han intill denna stnnd uppehållit mig i sin tjänst. Blott genom Kristi blod har jag delaktighet i honom, och vågar jag hoppas att genom Jesus av nåd få ingå i himmelen.»

Den 9 juni 1834 ingick denne trogne Herrens tjänare stilla och saligt i den eviga vilan. Icke sant, små gossar och flickor, han hade levat ett härligt liv? När han som ung skomakare först började tala om missionen och vikten av att göra Jesu namn känt bland hedningarna, var det många, som gjorde sig lustiga över »skoflickaren». Men han visste: »Mitt liv tillhör Herren Jesns. Vad han givit mig i nppdrag att utföra, det måste jag göra, antingen det är stort eller litet.» Och vid detta sitt beslut höll han fast livet igenom.

Varje liten gosse, varje liten flicka, som på samma sätt lägger sitt liv i sin Frälsares hand, skall också få erfara, att livet blir ett rikt, ett härligt liv, ett liv i välsignelse. Uppdragen kunna vara olika, men må var och en blott se till, att han är trogen!

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen

har nyligen utsändt redogörelse för sitt femtiofemte verksamhetsår. Af densamma framgår, att antalet *missionsföreningar*, som anslutit sig till Ev. Fosterlandsstiftelsen, äro 312, däraf 13 nytillkomna under året. *Provinsombuden* äro 877, däraf 278 prästmän, 251 landtbrukare, 144 skollärare, de öfriga tillhörande olika samhällsställningar. *Reseombud* och *öfriga predikanter*, som under kortare eller längre tider af året verkat i evangelii tjänst, hafva till antalet varit 202. På *missionsinstitutet* å Johannelund hafva i predikantklassen varit intagna 39 elever och i missionsklassen 13.

Ett särskildt ämne till glädje och tacksamhet har varit det s. k. *Svenska Bibelinstitutet* vid Hagaberg, besökt af 19 manliga och 22 kvinnliga elever. Icke blott teoretisk undervisning har meddelats eleverna, utan ledning har också gifvits i praktiskt missionsarbete. Särskild vikt har lagts vid missionsintressets väckande och stärkande bland eleverna dels genom direkt meddelad un-

dervisning om missionen, dels genom s. k. missionsaftnar äfvensom genom så godt som daglig, gemensam bön för olika missionsfält.

I *bibelstudiekursen genom korrespondens* under rektor J. Rinmans ledning hafva 808 deltagare varit inskrifna.

Den *utländska* missionen har såsom förut bedrifvits på två fält: I *Ostafrika* och i *Indien*.

På båda dessa fält finnas f. n. 103 svenska arbetare, 41 män, af dem 33 ordinerade, och 62 kvinnor, af dem 28 gifta, samt 211 infödda arbetare, 150 män, af dem 5 ordinerade, och 61 kvinnor, 3,106 församlingsmedlemmar, af dem 1,435 nattvardsberättigade, 4 barnhem med tillsammans 347 barn, 3 industrianstalter med omkring 100 elever, 85 skolor med 2,287 lärjungar, 1,539 gossar och 748 flickor, samt 889 söndagsskolbarn.

I det stora hela har arbetet på båda fälten under det gångna året fått utveckla sig ostördt.

Så har *sjömansmission* bedrifvits i 9 olika utländska hamnar. Missionsarbetarna hafva varit 12, af dem 7 ordinerade.

Ett glädjande tidstecken.

Törsten efter kunskap rörande kristendomen, skrifver dr John R. Mott i sin nyligen till svenska öfversatta bok: »Det afgörande ögonblicket i den kristna missionens historia» är anmärkningsvärdt stor hos kineserna. Griffith John har yttrat, att då han kom till Kina, var det svårt till och med att få skänka bort exemplar af Nya testamentet, och det måste ske i hemlighet. För två år sedan sålde traktatsällskapet i hans distrikt en och en half million exemplar af olika kristliga skrifter, och det presbyterianska förlaget i Shanghai utsände under samma år 1,600,000 ex. De brittiska och amerikanska bibelsällskapen hafva haft en motsvarande glädjande ökning i sitt arbete.

Den rörelse, som för Kina närmare Kristus, gör fullt ut lika stora framsteg bland studenterna som bland massorna. För tio år sedan var det omöjligt att komma i beröring med de s. k. litterati, studenterna vid statens skolor. Under de senaste tre eller fyra åren ha de största salar, som kunna fås i flera af Kinas förnämsta studentcentra, icke kunnat rymma de skaror af modärna litterati, som flockats till de väckelsemöten, hvilka hållits under ledning af den kristna studentrörelsen. Detta har inträffat i samband med möten, som hållits af flera olika missionärer och talare från andra land, som varit på besök. Dessa möten, som ofta räckt tre timmar, ha nästan utan undantag burit rika frukter, i det studenter blifvit afgjordt omvända, och lika uppmuntrande resultat har det arbete haft, som utförts bland de tusentals kinesiska studenterna i Tokio under K. F. U. M:s ledning. Ingen månad förgår, utan att någon af dessa studenter öppet bekänner sin kristna tro och blir döpt. De kinesiska kristna i olika delar af landet och bland alla samhällsklasser börja såsom aldrig tillförene taga på sig ansvaret för evangelii utbredning. Det finnes glädjande bevis härpå bland bonde- och köpmannaklasserna, men de mest slående exemplen äro från skolor och högskolor.

Den verksamhet, som utöfvas af en kristlig förening vid en högskola i Swatow, må tjäna som illustration till den ansvarskänsla, som besjälar kristna studenter i alla delar af Kina. Det finnes blott 20 studenter vid hela anstalten, och hvarenda en af dessa är med i bibelkretsar. Utom sitt kristliga arbete inom skolan hafva de en aftonskola för byfolket tre kvällar i veckan. Hvarenda student är upptagen af missionsarbete på platser i närheten. De skicka ombud till järnvägsstationen för att sälja kristliga skrifter, och på festdagar, då större skaror än vanligt samlas, resa de med tåget för detta ändamål. En half mil från högskolan ligger en stad med tio tusen invånare, bland hvilka icke finns någon kristen, och där studentföreningen hyrt och inredt ett hus, i hvilket de hålla regelbundna missionsgudstjänster. De kristliga studentföreningarna i Kina utföra ett mer omfattande och grundligt arbete utanför universiteten och skolorna än i något annat land. Dessutom förmå de många att ägna sig åt kristligt arbete. Vid universitetet i Peking finns ett frivilligförbund, bestående af öfver 200 studenter, som hafva vigt sitt lif åt Kristi tjänst, ehuru detta innebär, att de måst försaka möjligheten att få mycket större löner i handelsföretag eller i statens tjänst. För några månader sedan var det efter en väckelse vid »Union Christian College» i provinsen Shantung 104 studenter vid högskolan och 28 skolgossar vid högre läroverket, som vigde sitt lif åt kristligt arbete.

Hvad en koreansk kvinna fått utföra.

De kristna i Korea äro förvisso icke blott ordets hörare utan äfven dess görare. Så t. ex. har en kvinna i Korea, som varit kristen blott sex eller sju år, fått föra öfver 100 af sina landsmaninnor till Kristus.

Som förut omtalats, började Koreas kristna förlidet år arbeta på att vinna en million af sina landsmän för Herren Jesus. Hvarje medarbetare i denna rörelse har erhållit en liten anteckningsbok. På första bladet inskrifves namnet på någon oomvänd vän och därunder något lämpligt bibelspråk. Denna vän göres till föremål för bön och samtal, och blir han eller hon vunnen för Kristus, skrifves på nästa sida ett nytt namn. Och så undan för undan.

Kunna vi väl undgå, när vi höra om en sådan nitälskan för Kristus, att fråga oss själfva: »Hvad hafva väl *vi* gjort för att vinna själar för konungars Konung? Hur många hafva *vi*, som kanske många år varit troende, fört till Kristus?»

Kommen och sen Guds verk!

Från södra Kina berättar en kvinnlig missionär följande:

»Piktaam är en by, belägen i en högt liggande dalgång. Hela byn har begärt att få bli kristen — män, kvinnor och barn tillsammans öfver 200. Så vidt vi kunna förstå, äro de alla ärliga och uppriktiga i sin önskan att dyrka den ende, sanne Guden. Nu hafva de åt oss öfverlämnat till kapell den sal, som användts för

fädernedyrkan samt bidragit med c:a 200 kr. till salens iståndsättande. Detta förklarade de, var allt, hvad de kunde göra på grund af sin stora fattigdom.

I en annan mindre by ha invånarne gjort på samma sätt samt alla begärt dopet. När jag en dag satt och undervisade kvinnorna och barnen och därvid kom till buden 'Du skall inga andra gudar hafva jämte mig' samt 'Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild', afbröts jag af några bland kvinnorna, som med stor ifver förklarade, att de hade 'inga beläten eller bilder', ty de hade förstört dem alla. De afgudar, som varit af trä och papper, hade de kastat på eldeu och bränt, och de, som voro af sten, hade de kastat i vattnet och dränkt. — Ännu andra byar omtalades, där stora skaror frågade efter sanningen — i en bland dessa hade öfver 100 personer begärt dopet».

En frukt af Edinburgkonferensen.

I Central-Kina pågår f. n. en ny och viktig rörelse, som har till mål inrättande af en stor skola för utbildande af evangelister, bibelkvinnor och andra kristliga arbetare för denna del af landet.

Från alla delar af Kina ha f. ö. missionärer undertecknat en anhållan, att flere sådana skolor må öppnas på olika platser, tillgängliga för kristna kineser, oberoende af hvilket samfund de tillhöra.

En kinesisk kvinna som missionär.

Ethel Lee Toma, en kinesisk lärarinna i en af regeringens skolor på Hawaii, har nyligen upprättat en söndagsskola för japaner. Tilloppet af elever är så stort, att hon till sin hjälp fått anlita en ung portugisisk kvinna af evangelisk trosbekännelse.

Herren är trofast.

En vandrare besteg en dag en af alpernas toppar. På hvarje farligt ställe af vägen stod en bild af ett helgon. När han slutligen nådde toppen, hade han framför sig ett så svindlande bråddjup, att han ofrivilligt grep tag om närmaste föremål. När han då såg efter, hvad det var, fann han, att det var en i sten huggen bild af den korsfäste. Vändande sig till föraren frågade han: »Hur kommer det sig, att ni där nere hafva bilder af helgon men häruppe bilden af den korsfäste?» »Jo», svarade föraren, »stället här är så farligt, att om Herren själf icke hjälpte, skulle ingen komma med lifvet hem igen».

Vi äro på väg hem, och vid hvarje farligt ställe på vägen har Gud såsom hjälp satt ett ord, ett löfte, att det skall vara vårt skyddshelgon. Men på de riktigt farliga ställena står Herren själf, han, som *gifvit* löftet, för att vi skola gripa tag i hans trofasthet. Och han leder de elända rätt, han hjälper oss hem. »Herren är trofast.»

L. H—m.

Från Korea.

För blott sju år sedan fick man ofta se tillkännagifvanden sådana som dessa uppsatta i Korea: »Om du påträffar en utländing så döda honom!» »Om du får se en korean läsa kristna böcker, så slå ihjäl honom!» Nu äro alla lagar mot kristendomen upphäfda. År 1888 hölls den första nattvardsgången. Sju infödda kristna, förstlingsfrukten i Korea, sutto då inom lyckta dörrar ned vid Herrens bord. Då var det ännu belagdt med dödsstraff att bli en kristen. För närvararande uppgå de döpta till 250,000. De kristnas antal i Korea ökas hastigare än i något annat land.

År 1907 började en underbar väckelse i den kristna församlingen. Icke mindre än 50 tusen blefvo berörda. Det är verkan af denna väckelse, som alltfort förspörjes, och det är dess kraft, som nu drifver koreanska kristna att arbeta för att vinna hela folket för Kristus.

En missionär berättar, att han en dag påträffade ett par kvinnor, som klättrade uppför ett berg. De hade sina biblar och sångböcker inknutna i bältet. »Hvar ha'n I varit?» frågade han. »Till byn därborta», och de pekade på en hop gårdar nere i dalen. Att bergsstigen var brant, tycktes ej bekomma dem. Han frågade efter deras ålder. Den ena var 66, den andra 60 år. »Bli'n I inte trötta af vandringen?» »Nej, inte alls. Vi gå så ofta dit och ändå mycket läugre.» »Å, ären I bibelkvinnor?» »Nej, men vi besöka ändå hedniska kvinnor för att läsa och bedja med dem, ty vi ville så gärna, att de alla lärde känna vår lyckliga tro.» Och härvid lyste deras ansikten af fröjd. Är det underligt, att så många koreaner blifva vunua, när de kristna besjälas af ett sådant nit?

(Missionary Review.)

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juni månad 1911.

N:o		Kr. Ö.
626.	—n: »Till spridande at Guds härlighets evangelium bland kineserna»	30: —
628.	E. E., Falun	120: —
630.	Tostorps syförening gm N. P. P., Munka-Ljungby	25: —
631.	Efter aflidna änkan Kristina Rosengren, Tostorp, gm d:o	50: —
632.	Kollekt i Tranås Kristi Himmelsfärdsdag	40: 05
633.	Mölarps öresförening	40: —
634.	Trehörna mfg d. 26/5 gm A. S. H.	75: —
635.	Behållning från barnens arbetsförenings basar i Bodanäs	107: 95
636.	»Tack» af A. J., Tyringe	2: 25
637.	Tionde. J. H.	25: —
638.	Barnens hednamission i Nässjö, till N. Högmans underhåll gm B. A. J.	40: —
640.	»Ett löfte åt Herren»	50: —
641.	Kollekt i Säfsjö d. 30/5	13: —
642.	D:o i Barkeryd d. 31/5	26: 42
	Transport	644: 67

		Kr. Ö.
	Transport	644: 67
643.	Sparbössemedel fr. J. A., Sv. Bibelinstitutet, Södertelje	13: —
644.	A. A., Betlehem, Kristinehamn	10: —
645.	»Herrens del» fr. en missionsvän gm F. G. D., Eliselund	30: —
646.	Från Föreningens för Kinamissionen fredagsmöten i Helsingborg, sparbössemedel gm A. L., Helsingborg	128: —
647.	Auktions- & sparbössemedel gm M. S., Mora	186: 25
648.	»Tackoffer»	75: —
649.	Jona 2: 10, n. t. n.	150: —
650.	Onämnd gm P. A. B., Halltorp	10: —
651.	Af årets konfirmander gm d:o	5: 20
654.	H. & A. L—k gm A. L., Linköping	100: —
655.	Onämnd gm F. M., Glemmingebro	25: —
656.	»Tackoffer» fr. S. T., Sthlm	25: —
657.	Syföreningen i Ragnetorps krets, Risinge, gm C. A. C., Dofverstorp	25: —
658.	Säbylund—Folketorps ungdomsförening till V. Westers underhåll gm A. P.	25: —
659.	S. M. K:s i Malmö syföreningsauktion d. $^{28}/_{4}$ gm J. S.	513: 50
660.	Öfverskott å syföreningsbössan gm d:o	25: 04
661.	Ränta å i sparbanken ihsatta medel gm d:o	11: 80
662.	M. B. kr. 10: — H. H. kr. 1: — A. H. kr. 1: — gm d:o	12: —
663.	Frn F. gm d:o	3: —
669.	Kollekt i Baggetorp d. $^{11}/_{5}$ gm H. H.	6: 15
673.	J. & C. J., Ramsbergsbruk, Ramsberg	10: —
674.	Undersåkers mfg. gm O. H., Nyland, Hjerpen	50: —
675.	Fr. Syföreningen hos D—ns gm E. G., Skärfsta, Sollefteå	24: 56
676.	Syföreningen i Skärfsta skola gm d:o	22: 11
677.	Från en nyligen hemgången vän, H. O., gm d:o	14: —
678.	P. G. P., Erikshill, Borås	100: —
679.	E. L. gm P. G. P., Erikshill, Borås	10: —
680.	Össjö arbetsförening gm J. P., Åsbo—Össjö	10: —
684.	Wånga mfg. gm A. J. A., Torp, Wånga	50: —
685.	O. E., Wånga	20: —
692.	Från Wånga och Möne mfg gm T. R., Bodala, Elmestad	35: —
693.	Syföreningen Hoppet gm M. L., Helsingfors	70: —
695.	Onämnd gm K. B., Tranås	10: —
696.	L. M. F. gm S. R., Göteborg, till Maria Nylins underhåll	300: —
698.	Enligt framlidna fru A. Schöns önskan	4,000: —
700.	G. W., Ystad	3: —
701.	»Ett litet löf»	100: —
702.	Jungfruföreningen, Björnö, till Maria Hultkrantz' underhåll gm E. H.	75: —
703.	E. & J. H., Lanna gård, Hidingebro	100: —
704.	Bönekretsen i Norrköping gm K. S.	32: 55
705.	Onämnd	15: —
706.	Lerdala syförening gm C. P.	60: 85
708.	A. Ö.	20: —
709.	Lekeryds östra mfg gm G. J., Västra Höreda, Lekeryd	25: —
710.	»Ett litet tackoffer till Herren» af O. S. gm F. S., Hästö, Karlskrona	10: —
712.	A. B. B., Sthlm, samlade 1- och 2-öringar	10: —
713.	I. F., Mullsjö	100: —
715.	E. A.	20: —
716.	Erstorps ungdomsförening gm M. L., Finspong	100: —
717.	S. J., Eksjö, auktionsmedel	265: 02
718.	D:o sparbössemedel	3: 04
720.	H. G. gm A. D., Sthlm	25: —
721.	M. H. Linköping	10: —
		7,723: 74

		Kr. Ö
	Transport	7,723: 74

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.
624.	O. M. A. »Guldpengar» till hemmet för missionärernas barn, gm S. N., Skellefteå	15: —
625.	Lilla Sigrids vedpengar till d:o gm d:o	1: 10
627.	A. T., Sthlm, till d:o	10: —
629.	M. L. J., Södertelje, till blifvande sommarhemmet	7: —
639.	Kollekt i Hvetlanda d. $^{28}/_{5}$ till hemmet för missionärernas barn	48: —
652.	K. G. M., Sthlm, till d:o	50: —
653.	G. A. C., Sthlm, till d:o	50: —
664.	Inom syföreningen, Malmö, till d:o gm J. S.	20: 82
665.	Kollekt i Betelkyrkan, Malmö, till d:o gm J. S.	38: —
666.	L. J. S., Baggetorp, till d:o gm M. K.	5: —
667.	N. A., Sulegång, till d:o gm d:o	2: —
668.	M. K. till d:o	8: —
670.	M. K. till Chia's underhåll	75: —
671.	E. & M. T., Tranås, »Till kapellbyggnad i Kina»	100: —
672.	Margareta, Ulla, Brita & Irma underhåll för Pao-t'sai gm J. W., Bärsta, Hackvad	35: —
681.	I. E. W., Sthlm, till Chang Hsio-Hsi's underhåll	20: —
682.	Kollekt i Ödeshög d. $^{11}/_{6}$ till hemmet för missionärernas barn gm A. B.	15: 65
683.	Halfårsbidrag till Emma Anderssons priv. bibelkvinna fr. kretsen på Söder gm S. S.	51: —
686.	En vän till Kinamissionen gm S. St. till hemmet för missionärernas barn	1000: —
687.	A. V. gm d:o till d:o	25: —
688.	Testamentsmedel fr. Lotta Jonsdotters sterbhus, afsedda för hemmet för missionärernas barn	551: 50
689.	D:o d:o d:o d:o d:o	611: 44
690.	Onämnd gm S. N., Skellefteå, till blifvande barnhemmet	10: —
691.	C. E. J., Håga, Lindesberg, till medhjälparen Pei's underhåll	50: —
694.	Syföreningen Hoppet gm M. L., Helsingfors, till hemmet för miss. barn	10: —
697.	C. A. H., Linköping, till sommarhemmet	3: —
699.	G. A. S., till hemmet för miss. barn	500: —
707.	E. B., Luleå, till sommarhemmet	8: 71
711.	H. T., Linköping, till Fuhsia's underhåll	15: —
714.	I. F., Mullsjö, till hemmet för missionärernas barn	100: —
719.	Testamentsmedel fr. Lotta Jonsdotters sterbhus, afsedda för hemmet för missionärernas barn	116: 89
722.	E. H., Gammel-Svenskby, gm A. W., Holje, till d:o d:o	20: —
		3,573: 11

Summa under juni månad kr. 11,296: 85
Under jan.—maj månader kr. 47,970: 38

Under jan.—juni månader kr. 59,267: 23

Till de af hungersnöden i Kina lidande hafva dessutom från okänd gifvare inkommit kr. 40: —.

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Förtrösten på Herren till evig tid, ty Herren Gud är en evig klippa. Es. 26: 4.

Om någon kan sälja en eller flere årgångar af »Sinims Land» från dess början till och med år 1910, meddela det godhetsfullt till

Redaktionen.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget Stockholm, 1911.